

หวงรัก

บทที่ 8

“ทานมือกลางวันกันเลยดีไหมครับ นี่ใกล้เที่ยงแล้ว”

ฟ้ารุ่งยกข้อมือขึ้นดูนาฬิกา หันมายิ้มให้คนร่างสูงที่เดินอยู่ข้างๆ เธอพาเขามาติดต่อรูกระที่ธนาคารซึ่งอยู่ไม่ไกลจากตึกที่ทำการสำนักงาน ความจริงไม่จำเป็นต้องเป็นเธอ หากแต่ภุริขอร้อง ‘จะได้พาผมไป ตัดสูทใหม่สักสองสามชุดด้วย ผมไม่อยากไปกับคนอื่น เวลาทำงาน กลับจะชวนไปตัดเสื้อผ้า’

เธอพาชายหนุ่มเดินไปตามถนนที่พลุกพล่าน เวลาข้ามทาง ผ่านหน้าบรรดาแถวรถในพื้นผิวจราจร มือใหญ่ยื่นมาจับจูง ทั้งๆ ที่เธอก็ไม่ได้เข้าไปกว่าเขาสักนิด

“ก็ได้ค่ะ จะทานอะไรดี”

“มือนี้คุณเลือก”

เธอไม่ชอบที่เขาพูดเหมือนเป็นพันธะผูกพัน แต่ก็ร้านจะขัด ภายในศูนย์การค้าเต็มไปด้วยร้านอาหาร ฟ้ารุ่งเลือกร้านหนึ่งซึ่งไม่พลุกพล่านแต่เรียบหรูพอที่อีกฝ่ายจะพอใจ

“ผมขอเบียร์”

ท่าทีของชายหนุ่มสบายอกสบายใจ ฟ้ารุ่งไม่มีเรื่องจะคุย แต่เพราะเกรงว่าเขาจะเข้าใจว่าเธอไม่เต็มใจอยู่เป็นเพื่อนจึงหาเรื่องพูด

“วันนี้มีประชุมตอนบ่ายสามโมงนะคะ”

“ครับผม”

“คุณอาณัติส่งรายงานต้นทุนครบแล้วหรือยังคะ”

ชายหนุ่มหัวเราะ “ขอเวลานอกให้ผมสักนิดไม่ได้หรือ เวลา นี้ผมไม่อยากคิดเรื่องงานเลยแม้แต่หน่อย”

หญิงสาวหัวเราะเก้อ ๆ “ขอโทษค่ะ”

“คุยเรื่องอื่นบ้างซี”

“เรื่องอะไรดีล่ะคะ”

“เรื่องอะไรก็ได้... ที่เกี่ยวกับตัวคุณ”

“เรื่องของฉันไม่มีอะไรน่าสนใจนี่คะ แล้วก็เคยเล่าให้ฟังแล้ว กลัวว่าจะฉ่ายหนังซ้ำ”

ดวงตาคมจับอยู่ที่ใบหน้าอ่อนแทบจะไร้เครื่องสำอางที่นั้งอยู่ ตรงกันข้าม “ผมยังไม่เคยฟังคุณพูดเรื่องของ คุณกับพี่ชายผมเลย”

“หรือคะ” เธอหลุบตามองโต๊ะ “คุณอยากรู้อะไร”

“นิยายรัก”

เสียงเธออ่อน พยายามที่จะยิ้มให้แจ่มใส “ฉันมาทำงานกับคุณพี่... สนิทสนมกัน แล้วก็แต่งงาน”

คนคอยฟังเลิกคิ้ว “แล้วรักกันตอนไหน”

“คงจะเป็นตอนไหนสักตอนหนึ่งละคะ”

“เขาพาคุณไปเที่ยว ใช้เวลาอยู่ด้วยกัน เอนจอยกับชีวิตคู่มาตลอดใช่ไหม”

“แต่ละคนต่างก็มีวิถีชีวิตคนละอย่าง ไม่จำเป็นต้องมีแบบแผน ที่แน่นอนตายตัว อย่างที่บอกแล้วว่าคุณพี่มีเรื่องต้องรับผิดชอบมาก ดูผลงานหลายอย่าง ฉันเองก็ต้องดูแลคุณหญิง...”

“คุณแม่” เขาขัด “ทำไมคุณไม่เรียกเขาว่าคุณแม่”

หญิงสาวไม่เคยคิดถึงข้อนี้ ไม่เคยมีใครสนใจว่าเธอจะเรียก มารดาของสามีว่าอะไร สีหน้าเจือยิ้มของคนตรงหน้าทำให้รู้สึกอึดอัด ไม่รู้จะสนใจอะไรสักหน้า

“ค่ะ คุณแม่.... ฉันเรียก...”

“ตอนนี้ไม่มีแม่ใหญ่แล้ว ทำไมคุณกลับแย้งลง คุณต้องใช้ ยานอนหลับ พี่ชายผมก็ไม่ค่อยอยู่บ้าน”

“แต่ละครบครวัก็แต่ละเรื่องราว มีสุข มีทุกข์.... ช่วงนี้คุณพี่ อาจจะต้องเดินทางบ่อยเพราะเขาเพิ่งเริ่มบุกเบิกงานที่ภูเก็ต แต่เราก็มีช่วงที่ใกล้ชิดกัน คุณภุริไม่ต้องเป็นห่วง”

“ผมเป็นห่วงคุณ”

“ขอบคุณค่ะ”

อาหารที่ถูกนำมาเสิร์ฟทำให้เธอใส่ใจที่จะได้หันเหความสนใจ ออกไปจากเรื่องที่กำลังพูด หญิงสาวหยิบช้อนส้อม ตั้งคำถามบ้าง

“คุณภุริมีแผนการสำหรับการแต่งงานหรือยังคะ”

“กับใคร”

ฟ้ารุ่งหัวเราะงง ๆ “คุณคิดจะแต่งงานกับใครล่ะคะ”

“ก็ยังไม่รู้”

แปลกคน !

“แม่ของลูกผม ต้องไม่ใช่แสงดาว” เขาพูดเรื่อยๆ ใช้ส้อมจิ้มอาหารเข้าปากอย่างสบายใจ หญิงสาวมองอย่างไม่อยากเชื่อถือ

“จริงๆนะ ครอบครัวพ่อแม่ของผมแตกแยกแหลกเหลวไม่มีดี ถ้าผมจะสร้างครอบครัว ผมจะต้องสร้างจากรากฐานที่มั่นคงซึ่งจะต้องประกอบด้วยสามีและภรรยาที่ดีก่อน เพื่อจะเป็นพ่อแม่ที่ดีต่อไป ผมไม่คิดว่าแสงดาวมีคุณสมบัตินั้น”

ฟ้ารุ่งได้แต่เงยหน้า ชายหนุ่มมองเธอด้วยสายตาเฉยๆ

“รู้ไหม คุณกับผม... เราขาดบางอย่างเหมือน ๆ กัน”

“อะไรหรือคะ”

“ครอบครัวที่อบอุ่นยังไง คุณไม่มี ผมก็ไม่มี”

“แต่คุณภรรยาจะมีคะ... สักวันหนึ่งข้างหน้า”

“คุณด้วย”

หญิงสาวมองเมินจากประกายดาววาววามตรงหน้า “ผู้หญิงมีความอดทนเสมอ ครอบครัวของฉันจะอบอุ่นหรือไม่ก็ตาม ขอแต่ยังเป็นครอบครัว ยังไงๆ ฉันก็ทนได้”

อีกฝ่ายหนึ่ง อยากจะขีด หากแล้วก็ไม่พูด

คำรายงานเมื่อกลับเข้าสำนักงานทำให้ฟ้ารุ่งต้องถอนใจ

“วันนี้นายใหญ่เข้าบริษัทคะ โทรศัพท์มาถามหาคุณฟ้าหลายครั้งแล้ว”

เธอต่อโทรศัพท์ไปยังห้องทำงานของพีรชต์ ไม่มีคนรับสาย เธอหันไปถามผู้ช่วย “คุณพีรชต์โทรมานานเท่าไรแล้วคะ”

“ครั้งสุดท้ายเพิ่งเมื่อครู่นี้เองคะ”

“ส่งอะไรไว้หรือเปล่าคะ”

“ไม่ได้ส่งคะ”

หญิงสาวนึกโกรธตัวเอง เป็นไปได้ที่ พีรชต์แวะมาดูงานแล้วเลยจะรับเธอออกไปทานอาหารกลางวันด้วย แต่ว่าเธอกลับออกไปกับน้องชายของเธอ ซ้ำยังใช้เวลาเนิ่นนานเกินเหตุ

เธอแวะที่ห้องของภรรยา “คุณพีมาและกลับไปแล้วคะ ไม่ทราบว่าจะส่งอะไรถึงคุณหรือเปล่า”

ชายหนุ่มอยากจะหัวเราะกับสีหน้าทุกข์ร้อนของเธอ ทำให้เป็นไปได้ถึงเพียงนี้ ช่างอ่อนไหวไยดีกับผู้ชายที่ทำตัวเป็นนายเหนืออยู่ตลอดเวลาคนนั้น

“ผมรู้แล้ว เขาไม่ได้ส่งอะไร แต่คุยกับคุณอยู่ที่อยู่ครู่หนึ่ง”

“คะ” หญิงสาวรับรู้เจื่อนๆ

“ไม่เป็นไรหรอกน้า ถ้ามีเรื่องสำคัญเขาก็ส่งไว้แล้วละ”

เขาแกล้งปลอบ ร่างบางถอยกลับ ปิดประตูอย่างเงิบเขยิบ

ความไยดีที่หญิงสาวมีให้แก่ “พี่ชาย” กรีดเค้นอยู่ในความรู้สึก พี่ชายของเขาได้ทุกอย่างทุกอย่างตั้งแต่เขาจำความได้ รวมทั้งความรัก ความสนใจไยดีจากผู้คนแม้ในส่วนที่ควรจะเป็นของเขาบ้าง... ในฐานะที่เป็นลูกชายของบิดาเดียวกัน หลานชายของปู่ตายายเดียวกัน... เขาเคยรู้สึกกดดัน ถูกกรีดเค้นอยู่ในส่วนลึก

ผู้หญิงคนนั้นทำให้ความความรู้สึกนั้นกลับคืนมาอีก

ฟ้ารุ่งเผื่อโทรศัพท์จากสามีจนแทบไม่ได้นอน เกือบจะกินยา หากพอนึกถึงอ้อมแขนอุ่นที่เคยโอบปลอบ “..ต่อไปนี้ไม่ต้องใช้ยาแล้ว โยนทิ้งไปให้หมดเลย...” เธอก็เปลี่ยนใจและหลับได้ด้วยตัวเอง

เขาไม่ได้กลับบ้าน

เสียงเรียกของโทรศัพท์ทำให้หญิงสาวละมือจากงานทันที

“ฟ้ารุ่งคะ”

“ฟ้า... สวัสดิ์จ๊ะ” เสียงใสที่ดังมาทำให้เธอผิดหวัง

“มณ.....”

“วันนี้มณว่าง ขอแวะมากินกลางวันกับฟ้านะ”

“ได้จ๊ะ..... จะให้ชวนชานด์ด้วยไหม”

“ตามใจฟ้าสิ แต่ว่าชวนคุณภรรยาด้วยนะ”

เธอลังเล “ไม่รู้ว่าเขาว่างหรือเปล่า”

“ลองดูหน่อยสิ” มณชิราคะยั้นคะยอ “วันก่อนเขาเลี้ยงเรา วันนั้นมณจะเลี้ยงตอบ”

หญิงสาวรู้ว่ามณชิราไม่ได้เป็นห่วงในเรื่องนั้น หากแต่เป็นความสนใจที่มีต่อชายหนุ่มต่างหาก

มณชิราเป็นผู้หญิงสวยหวานและร่าเริง มีเสน่ห์หาตัวจับยาก เปรียบกับแสงดาวแล้วนับว่าไม่มีอะไรด้อยกว่าแม้จะมีความแตกต่างกันอย่างมากมายก็ตาม “พีณาท” ของเธอยังเคยหลงรักมณชิราถึงกับไม่อาลัยไยดี “น้องสาว” ที่เขาเคยสนิมสนม รักเป็นห่วง จะแปลกอะไร

หากฎีกีก็จะเป็นไปเช่นเดียวกัน

แต่ “พีณาท” จะโกรธเธอหรือเปล่า...

หญิงสาวมีอาการไม่มั่นใจเมื่อต่อโทรศัพท์ถึงฎีกี

“มณจะมาทานข้าวด้วยคะ จะเลี้ยงตอบแทนที่คุณเลี้ยงเขาเมื่อวันก่อน คุณฎีกีว่างไหมคะ”

น้ำเสียงอีกฝ่ายกระตือรือร้น “กลางวันหรือฮะ ... เดี่ยวนะ ... ขอเวลาสักครู่ ประเดี๋ยวผมโทรกลับ”

“มีนัดแล้วหรือคะ” ฟ้ารุ่งรู้สึกโล่งใจ อีกฝ่ายกลับตอบว่า

“ไม่ใช่ นัดสำคัญหรอกครับ ผมโทรไปบอกเลื่อนได้”

“ถ้าอย่างนั้นอย่าดีกว่านะคะ วันหลังก็ได้”

“ขอผมห้านาที โอเคนะครับ”

ชายหนุ่มตัดสาย ชั่วครู่ต่อมาเขาก็เรียกกลับ น้ำเสียงร่าเริงยิ่ง

“เรียบร้อยแล้ว ผมเลื่อนเขาไปวันหลัง ตกกลางวันทานข้าวกลางวันด้วยกันครับ”

เป็นเอามาก... ฟ้ารุ่งคิดอย่างอ่อนใจ

ผู้ชายนี้ดูจะเหมือนกันหมด เห็นผู้หญิงสวยเป็นไม่ได้.....

สายตาของนางสาวคะนึงที่มองมาขณะที่ฟ้ารุ่งและชายหนุ่มเดินตามกันกลับเข้าสำนักงานในเวลาบ่าย ทำให้ฟ้ารุ่งอดรู้สึกตัวร้อนไม่ได้ นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เธอถูกมองด้วยสายตาแปลกๆ ที่เธอไม่ชอบ และคงจะไม่ใช้ครั้งสุดท้ายตราบที่เธอยังทำงานอยู่ที่นี้

อยากจะให้เข้าใจกันให้ถูกต้องกันว่าไม่ใช่เธอหรือที่ควรจะเป็นเป้าของความคิด และในวันนี้ก็ไม่ใช่เธอคนเดียว ที่เจ้านายคนรองพาไปรับประทานอาหารกลางวัน เธอเพียงแต่เป็นฉากบังหน้าเท่านั้น แต่สาวสวยเพื่อนของเธอนั่นต่างหาก ที่เป็นบุคคลสำคัญของเหตุการณ์

ฟ้ารุ่งไม่เคยคิดมาก่อนว่าฎีกีจะกรูมกริมแพรวพราวได้ปานนั้น วิธีการที่เขาพูดจาหยอกเย้ายกย่อนกับเพื่อนสาวของเธอ... “พีณาท” ไม่มีวันจะทำได้ ดูเหมือนมณทิราจะลืมหืมพีณาทไปโดยสิ้นเชิง

หญิงสาวทำราวกับเป็นสาวน้อยไร้พันธะหัวใจที่เพิ่งจะพบหนุ่มที่หมายใจเป็นครั้งแรก ฎีกีเองก็เหมือนกัน ราวกับชายหนุ่มลืมหืมไปแล้วว่าเขามีแสงดาว รออยู่ที่บ้าน

คะนึงบอกชายหนุ่มด้วยอาการประจบเอาใจ

“คุณแสงดาวโทรศัพท์มาหลายครั้งคะ คะนึงเรียนไปอย่างที่ คุณฎีกีสั่งไว้ว่าออกไปพบลูกค้า”

“ดีแล้ว” ชายหนุ่มเดินผ่านไปเข้าห้องอย่างไม่ใส่ใจ

ฟ้ารุ่งแยกไปที่โต๊ะทำงานของตน นางสาวคะนึงมองตามจะรู้สึกขวางหูขวางตาผู้หญิงหน้าอ่อนคนนี้อย่างไร ก็จำเป็นต้องอ่อนน้อมยินดี เธอเกรงกลัวฎีกีไม่หยิ่งหย่อนไปกว่ากลัวพีรัชต์...

อีกครั้งหนึ่งที่ฟ้ารุ่งมายืนฟังเสออยู่ที่ระเบียงหน้าบ้านน้อยของราตรี มองข้ามรั้วเตี้ยทาสีขาวไปยังบ้านหลังใหญ่ไม่ไกลออกไปบ้านเจียบ... “คุณแม่” อาจจะอยู่ แต่ลูกๆ ยังไม่กลับจากทำงาน ลูกชายคนเล็กก็ไปอยู่เสียไกล สัปดาห์หนึ่งจะกลับมาสักครั้ง

จะเป็นอย่างไรหาก “พีณาท” เห็นท่าที่ระหว่างมณทิรากับฎีกี...

ครั้งแล้วครั้งเล่าที่ หญิงสาวถอนใจอย่างเจียบเหงา ไม่รู้ว่าทำไมเธอจึงยังเก็บเขาไว้ในหัวใจ เผ่าคิดถึงคะนึงหาทั้งที่รู้ว่าไม่มีวันจะเป็นจริงไปได้...

ราตรีจูงลูกสาวตัวน้อยออกมาจากข้างใน เด็กหญิงตัวป้อมเพ็งถูกจับอาบน้ำสวมนเสื่อกางเกงชุดใหม่ หวีผมเรียบ ไบหน้ากลมมีรอยแป้ง

“อาบน้ำเสร็จแล้วหรือคะ หนูเอม มา... มาหามาฟ้า”

เด็กหญิงโผเข้าหาอ้อมแขนที่อ้ารอโดยดี ฟ้ารุ่งกอดไว้ จุมพิตครั้งแล้วครั้งเล่าด้วยความรักเอ็นดู

“จะส่งไปโรงเรียนแล้วละ”

“อะไรคะ พี่ราตรี” เธอโวยวาย “ยังเล็กเกินไปคะ อย่าเพิ่งรีบส่งไปโรงเรียนเลย”

“ยิ่งโตก็ยิ่งชน พี่ไม่ใช่อันทำอะไรเลย ต้องวิ่งตามจับทั้งวัน”

“ก็เป็นธรรมชาติของเด็กนี่คะ พี่ราตรี ไม่เป็นไรคะ อีกหน่อยฟ้าม่าช่วยเลี้ยงก็ได้”

“พูดเป็นเล่น เธอมีเวลาหรือจะ ไหนจะงาน ไหนจะสามี”

ฟ้ารุ่งพูดขำๆ “ฟ้าคงจะไม่ทำงานที่บริษัทตระการอีกนานหรอกคะ รอจนคุณฎีกีทำงานเข้าที่แล้วก็จะเลิก”

“อ้าว แล้วฟ้าจะทำอะไร”

“ฟ้าก็ยังไม่ทราบคะ”

“แล้วคุณพีรชต์ว่ายังไงบ้าง”

หญิงสาวพยายามทำเสียงให้มันคง ทั้งที่ในความเป็นจริงเธอรู้สึกไม่มั่นใจกับเรื่องที่พูดเลย

“เขาถามว่าฟ้าอยากทำกิจการอะไรเป็นส่วนตัวไหม หรือว่าอาจจะให้ไปช่วยงานที่ภูเก็ต”

“อย่างนั้นก็ดีสิ แล้วฟ้าว่ายังไงล่ะ”

“ถ้าเลือกได้ ฟ้าอยากตามเขาไปทุกที่” น้ำเสียงเมื่อพูดต่อขริมลง “เพียงแต่เขามีงานหลายอย่าง อยู่ไม่ติดที่ ถ้าฟ้าอยู่กรุงเทพฯ เขาก็ต้องไปภูเก็ตบ่อยๆ แต่ถ้าฟ้าไปช่วยงานที่ภูเก็ต ก็ต้องมีเวลาครั้งหนึ่งที่เขาบินมาอยู่กรุงเทพฯ”

“ทำไมไม่ไปมาด้วยกัน เป็นผู้ติดตามก็พอ”

“อย่างนั้นเขาก็รำคาญแยะ คนทำงาน แต่มีคนตามต้อยๆ”

ราตรีมองใบหน้าขริมเศร้าของน้องสาว รู้อยู่แก่ใจว่าฟ้ารุ่งไม่เคยมีความสุข แม้จะแต่งงานกับมหาเศรษฐีผู้ซึ่งจะมีอายุมากกว่าแทบจะเป็นบิดาของเธอได้ แต่รูปร่างหน้าตาบุคลิกไม่มีอะไรด้อยไปกว่าคนหนุ่ม ชีวิตของสาวสวยอย่างฟ้ารุ่งน่าจะลงตัวด้วยความสุข แต่พบกันครั้งใด เธอไม่เคยเห็นใบหน้านวลนี้เบิกบานแจ่มใส ดูราวกับขนมสึสวयीที่เคลือบด้วยน้ำตาล ทว่าภายในใหม่เกรียม

เธอคิดจะถามอยู่หลายครั้งแต่ก็ไม่กล้า รู้สึกชืดก้นว่าน้องสาวคนเดียวที่เธอเลี้ยงมา เดี่ยวนี้อยู่ในฐานะที่แตกต่างอย่างลิบลับ

เธอเคยพบสามีของฟ้ารุ่งเพียงไม่กี่ครั้งเท่านั้น ครั้งหนึ่งเมื่อรับเธอไปพบคุณหญิงผกาที่บ้านเพื่อพูดจาสู่ขอฟ้ารุ่ง อีกครั้งหนึ่งเมื่อรับประทานอาหารร่วมกันในห้องรับรองอันหรูหราของโรงแรมชั้นหนึ่ง ซึ่งเขาเชิญผู้มีเกียรติมาร่วมเป็นสักขีพยานการแต่งงานไม่มาก มีแขกอยู่ในงานเพียงยี่สิบคน รวมทั้งแขกทางครอบครัวของเธอและสามีด้วย

เป็นการฉลองสมรสที่นับว่าแปลก แต่เธอก็ไม่กล้าเอ่ยปาก สีหน้าบ่าวสาวหม่นหมองเคร่งขรึม จะชื่นบานสักหน่อยก็หาไม่ ไม่มีข่าวลงหนังสือพิมพ์ ทุกอย่างเงียบเชียบ.....

หลังจากเลิกงาน มณฑิราแต่งหน้าอย่างพิถีพิถันจนถูกเพื่อนๆ ทักถาม เธอตอบอย่างเข้มขื่นว่า

“เพื่อนจะมารับไปทานข้าว”

“เพื่อนหญิงหรือเพื่อนชาย”

“เพื่อนชายสิจ๊ะ ถ้าเป็นผู้หญิงฉันจะต้องแต่งทำไม้นักหนา”

“นายทหารนะหรือ”

“ม่าย... ซ้าย...”

เพื่อนสาวแก่งหันไปซุบซิบกัน “ทีมีดี ๆ ละก็ไม่ชวนบ้างเลยทีหลังพวกเราจะไปไหนไม่ต้องไปชวนยัยมณนะ”

หญิงสาวหัวเราะ “แหม ทำเป็นนอนไปได้ เอาไว้วันหลังสิ จะชวนไปด้วย แต่ว่าวันนี้ขัดข้อง ขอสงวนไว้เป็นความสุขส่วนตัวจ๊ะ”

“ไม่อยากจะมิกอขอคอดีไหมล่ะ ดีละ ประเดี๋ยวจะคอยอยู่แอบดู อยากรู้ว่าจะพิเศษสักแค่ไหน”

มณฑิราอดรู้สึกภูมิใจไม่ได้กับร่างสูงผึ่งผายที่เดินมารับ เธอพยายามที่จะไม่หันไปมองเพื่อนหญิงซึ่งจับตามองอยู่ คิดอยู่ในใจอย่างลึกลับว่าพรุ่งนี้คงต้องถูกซักถามวุ่นวายเกี่ยวกับชายหนุ่มผู้นี้

“คุณมณสวยจังเลย” ภูริกล่าวชมหลังจากทักทาย

มณฑิราอดขัดเขินปลาบปลื้มไม่ได้ “ขอบคุณค่ะ แต่หลังจากทำงานทั้งวัน มณคิดว่าตัวเองคงดูไม่ได้เลย”

“อะไรได้ครับ” เขายิ้มด้วยดวงตา ถามว่า “รอนานไหมครับรถติดก็เลยมาช้า”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ”

ชายหนุ่มได้รถคันใหม่แล้ว เป็นรถยนต์ยุโรปคันใหญ่หรูหรามาตำแหน่งหน้าที่และฐานะ ไม่บ่อยนักหรอกที่หญิงสาวจะได้นั่งคู่ไปกับชายหนุ่มรูปงามในรถยนต์โก้หรูราคาแพงเช่นนี้ เทียบกันไม่ได้เลยกับรถยนต์เก่าๆ ที่กณาทซื้อต่อมาจากเพื่อน

“คุณภูริบอกฟ้าหรือเปล่าคะว่ามาหาผม” หญิงสาวถาม

ชายหนุ่มหันมายิ้ม “เรื่องอะไรจะบอก กลัวเขาจะตามมาด้วยคุณมณบอกเขาเองแล้วกัน”

“ถ้าคุณภูริไม่บอกมณก็ไม่บอก”

“กลัวเขาเอาไปฟ้องใครหรือ เปล่า” เขาแก่งเข้า

หญิงสาวย่นจมูก “เรื่องอะไรจะกลัวคะ บริสุทธิ์ใจแล้วไม่ต้องกลัวอะไร”

ชายหนุ่มทิ้งระยะก่อนจะถาม “ผู้ชายโชคดีคนนั้นชื่ออะไรนะอะ”
“คนไหนคะ” เธออิดเอื้อน

“คนที่ไปกับคุณมณ วันที่เราพบกันครั้งแรก ผู้ชายตัวสูงใหญ่
หน้าขรึมๆ ฟ้ำรุ่งเรียกเขาว่า...อะไรนะ... พี่ณาท”

“อ้อ พี่ณาท” หญิงสาวรู้สึกอึดอัดใจที่จะพูดถึงคนรัก
“เขาเป็นพี่ชายของฟ้ำคะ”

“ครับ..?” เสียงถามแปลกใจยิ่ง สายตาจ้องจับอยู่ที่ใบหน้า
ดงามของอีกฝ่าย “ผมไม่เคยรู้ว่าฟ้ำมีพี่ชาย”

“ก็ไม่ใช่พี่แท้ๆ หรอกคะ พี่ณาทเป็นน้องของพี่เขยฟ้ำ” เธอ
เล่าโดยไม่รู้ตัวว่าเป็นผู้ทำให้ภาพที่กลางเดือนที่ชายหนุ่มพยายามจะมอง
ให้เห็นกลับกระจ่างขึ้น “ฟ้ำเขาติดพี่ณาทมาก เรียกว่า..หลง..เลย
ที่เที่ยว ตอนเป็นเด็กสาว พวกเรารู้สึกโก้เก๋ที่จะพูดคุยกันถึงเรื่องแฟน
ฟ้ำเขาก็คุยเหมือนกันว่าเป็นแฟนกับพี่ณาท มีเรื่องมาเล่าเป็นตลกเป็นตลก
ทุกวัน เพื่อนๆ เขียร์กันใหญ่.....”

เสียงเล่าเจือหัวเราะขบขัน แม้ชายหนุ่มต้องมองถนนแต่ดวงตา
แฝงประกายกร้าว ตั้งใจฟัง

“เคยมีตอนที่พวกเราไปดูหมอดูกัน พอถึงเรื่องเนื้อคู่ เขา
ทายว่าฟ้ำจะแต่งงานกับนายทหาร อนาคตจะใหญ่โตเป็นนายพลเอก
ฟ้ำเขาก็ปักใจเชื่อว่าจะต้องเป็นพี่ณาทแน่ๆ พวกเราก็เชื่อคะ พอเห็น
หน้าฟ้ำเป็นต้องถามว่า...ท่านนายพลของตัวสบายดีหรือ... แล้วฟ้ำก็
จะตอบอะไรต่างๆ..... ตอนนั้นพี่ณาทเพิ่งติดยศร้อยตรีคะ.....”

อีกฝ่ายหันมายิ้มทั้งที่ประกายตาเคียด แกล้งถามกลบเกลื่อน

“แล้วเขาทายคุณมณว่ายังไงครับ จะมีแฟนเป็นนายทหาร
หรือว่ามหาเศรษฐีบ่อน้ำมัน...”

“เปล่าคะ” หญิงสาวหัวเราะ “หมอดูอะไรก็ไม่รู้... ไม่เห็นจะ
ทายใครถูกสักคน แต่ตอนนั้นเราเชื่อกันเป็นจริงเป็นจัง เด็กๆ นี่คะ
ทำอะไรคิดอะไรไม่ค่อยมีเหตุผลมีสาระสักเท่าไรร์ เดียวนี้เปลี่ยนกัน
ไปหมดแล้ว”

“ตกลงคุณมณก็เลยจะแต่งงานกับนายทหารหรือครับ”

“อาจจะไม่ใช่ก็ได้...” หญิงสาวอดปลื้มไม่ได้ที่อีกฝ่ายให้ความสนใจ
“ไม่มีอะไรแน่นอนกว่าความไม่แน่นอนนี่คะ”

“ถ้าอย่างนั้นหนุ่มๆ ก็ยังไม่หมดหวังสิครับ”

เธอหัวเราะขึ้นบาน แต่ว่าสำหรับชายหนุ่ม ปากยั่วเข้า ในใจ
กลับขุ่นข้อง นึกถึงใบหน้าชื่อ น้ำเสียงอ่อนเศร้าที่เคยเล่าให้เขา
ฟัง..... พี่ประกามิครอบครัวยิ่งใหญ่ มีคุณแม่ น้องสาวสามคน
น้องชายอีกหนึ่ง... เราอยู่ในรั้วเดียวกัน แต่ว่าคนละบ้าน...

...ตอนนั้นฉันอายุสิบขวบเท่านั้น เราโตมาด้วยกัน... สนิทกัน
มากเหมือนพี่น้อง... เหมือนเพื่อน.....

เมื่อครั้งพบกณากับมณที่ร้านอาหาร ฟ้ำรุ่งมีท่ามิผิดแปลก
ทั้งยังบ้ายเบียงที่จะพูดถึงฝ่ายชาย ไม่ยอมบอกว่า “พี่ชาย” คนนี้
ที่เธอพูดถึง เป็นคนเดียวกัน

ชายหนุ่มรู้สึกแปลกๆ

เขาเพิ่งจะรู้ว่าที่แท้เธอหลงรักคนที่กลายมาเป็นคนรักของเพื่อน
และแม้จนบัดนี้เธอก็ยังคิดถึง อาลัยอาวรณ์ ผู้ชายคนนั้นไม่คลาย
เขารู้สึกโกรธและเจ็บปวด....

รถยนต์คันใหญ่ของภูริกลับมาโดยไม่มีแสงดาว ฟ้ำรุ่งซึ่งยืน
มองอยู่ทางหน้าต่างถอยกลับมานั่งลงบนเก้าอี้นุ่ม ได้ยินเสียง
ชายหนุ่มเคลื่อนไหวอยู่ในห้องข้างล่าง อีกครู่หนึ่งก็ขึ้นบันไดและ
ผ่านไปเข้าห้อง

หญิงสาวนั่งซิม เติงใหญ่ที่ตั้งคู่กันยังเรียบสนิท เติงของ
สามีนั่นว่างเปล่ามาหลายคืนแล้ว

เขาไปไหน... มันยากเย็นอะไรนักหนาที่จะบอกให้เธอรู้ว่าอยู่
ที่ไหน จะกลับบ้านหรือว่าไม่กลับ ถึงเขาบอกเธอตรงๆว่าจะไป
นอนค้างที่ “บ้าน” อื่น เธอจะทำฤทธิ์ทวงสิทธิ์อะไรหรือก็เปล่า
ขอเพียงเข้าใจ จะได้ไม่ต้องรอแล้วรอเล่าอย่างไร้ความหวัง

ฟ้ำรุ่งนั่งเงิบๆ ไม่ดูโทรทัศน์ ไม่ฟังเพลง เพียงจมอยู่ใน
ความเงิบ เธอแปลกใจที่ได้ยินเสียงเคาะประตู

“ฟ้ำ” เสียงเรียกดังตามมาแว่วๆ

หญิงสาวลุกขึ้น แล้วก็ลั้งเล ดึกตื่นปานนี้ และในบ้านก็มี
เพียงเขากับเธออยู่เพียงสองคนเท่านั้น

“ฟ้ำครับ นอนหลับหรือยัง”

ชายหนุ่มไม่เคยเคาะประตูเรียกเธอมาก่อน ดังนั้นคงต้องมี
ปัญหาอะไรบางอย่าง เธอเปิดประตู ร่างสูงอยู่ในชุดนอน แม้ว่า

อาบน้ำชำระร่างกายแล้ว แต่ว่ากลิ่นเหล่ายังกรุ่น สีหน้าขริมจัด
 “มียาแก้ปวดไหม”
 “เป็นอะไรหรือคะ”
 “ปวดหัว”
 “มีไข้หรือเปล่าคะ”
 “ไม่รู้สิ”

หญิงสาวมองอีกฝ่ายอย่างนึกเป็นห่วง ใบหน้าขริมจัด ท่าทางเหมือนไร้เรี่ยวแรง “ยาอยู่ข้างล่าง ฉันจะไปหยิบให้”

ชายหนุ่มเดินกลับไปห้องนอนอย่างเงยบเขยิบ
 เธอลงบันไดไปยังห้องอาหาร หยิบยาและเทน้ำอุ่นใส่แก้ว
 อีกครู่หนึ่งก็เดินมายืนรื้อรอยูที่ประตูห้องซึ่งเปิดไว้เพียงครึ่ง ๆ

“คุณภูกิคะ”

ไม่มีเสียงตอบ ฟ้ำรุ่งรื้อรอก ก่อนจะก้าวเข้ามามองร่างที่นอนนึ่ง
 อยู่บนเตียงอย่างเป็นห่วง

“คุณภูกิ ยาคะ”

เขายับยั้งศีรษะขึ้นมอง

ฟ้ำรุ่งส่งยาให้ กิริยาที่ทรงตัวขึ้นไข้ตอกท้าวแขน รับยา
 และนำไปดื่มกินเหมือนกับคนเจ็บหนัก

“เป็นยังไงบ้างคะ”

“ปวดหัว” เสียงตอบงึมงำ นอนลงอย่างเงยบเขยิบ

ฟ้ำรุ่งนึกเป็นห่วง “มีไข้หรือเปล่าคะ” เธอถามซ้ำ

“ไม่รู้”

เธอแตะหลังมือกับหน้าผากเขา “ไม่ได้เป็นไข้นี้คะ”

“ผมปวดหัว” เขายังยืนยัน

“เคยปวดไมเกรนหรือเปล่าคะ ปวดร้าวอยู่ข้างเดียวหรือว่า
 ปวดตรงไหนคะ”

“ไม่รู้” เสียงอุ๊ยพุดซ้ำอยู่คำเดิม

เธอถอนใจ เสียงปลอบอ่อน “นอนพักนะคะ พรุ่งนี้ก็หาย”

พอขยับตัวจะหันกลับ มือใหญ่ได้รูปสวยของอีกฝ่ายกลับจับ
 ข้อมือเธอไว้อย่างว่องไว “อย่าเพิ่งไป”

หญิงสาวอดตกใจไม่ได้ หากแต่ความห่วงกังวลทำให้ลืมความ
 ระแวงไปสิ้น “อะไรหรือคะ”

“ผมไม่อยากจะอยู่คนเดียว” เขาพูดทั้งที่หลับตา

เธอปลอบว่า “ต้องนอนพักผ่อนซึ้คะ พอตื่นขึ้นก็หายแล้ว”

“คุณนึ่งตรงนี้สักประเดี๋ยวดีใหม่ ประเดี๋ยวดีเดียวเท่านั้น”

หญิงสาวดึงมือด้วยสัญชาติญาณ หากแรงยึดกลับแน่นขึ้น
 ทันทีเช่นกัน

“ปล่อยก่อนซึ้คะ ฉันจะไปเอาแก้อี”

“นึ่งบนเตียงนี้แหละ”

“ไม่ได้หรอกคะ มันไม่เหมาะ ที่นี้เมืองไทย ไม่ใช่
 อเมริกานะคะ”

อีกฝ่ายทำเหมือนไม่ได้ยิน

ฟ้ำรุ่งออกแรงดึง แต่มืออุ่นยังยึดไว้ไม่คลาย

เธอรู้สึกหงุดหงิด อะไรโตนปานนี้ยังทำตัวราวกับเด็ก หาก
 ครันมองใบหน้าคมสันสะอาดสะอาดอัน คิ้วยาวเข้มสวยราววาด ดวงตา
 ที่ปิดสนิทของอีกฝ่าย เธอกัดใจอ่อนไม่ได้ ช่วงชีวิตในวัยเยาว์ของ
 เขาคงเปล่าเปลี่ยวยิ่ง คล้ายกับของเธอ ในวันเก่า ๆ เคยมีเหมือนกัน
 ในยามไม่สบาย ที่เธอปรารถนาให้มีใครอยู่ด้วย แต่จะมีสักคนก็หาไม่

หญิงสาวนึกถึงวันคืนที่เธอนอนชมอยู่กับความเจ็บป่วยแต่ลำพัง
 อาหารและยาถูกวางไว้ให้ ราตรีพี่สาวคนเดียวทั้งเรียนหนังสือและ
 ทำงานไปด้วย ครันกลับมาบ้านในยามค่ำมืดก็ต้องทำงานบ้าน

เธอได้แต่ยืนเงยบ “คนป่วย” ปรีอตาขึ้นมอง ก่อนจะปล่อยมือ

ฟ้ำรุ่งไม่รู้ว่าเขารู้สึกขัดเคืองใจ พอเป็นอิสระ หญิงสาวก็ถอย
 หลังหนี “นอนให้หลับนะคะ”

ไม่มีเสียงตอบ

ร่างบาง ๆ ฝะออกไปจากห้อง ปิดประตูให้อย่างเงยบเขยิบ

สีหน้าของชายหนุ่มบึ้งตึงขึ้นในทันที หัวใจของเธอคงเต็ม
 เปี่ยมด้วยความรักใคร่ห่วงกังวลถึงคนอื่น... คนที่ไม่เห็นค่าของเธอ...
 จะหาที่แทรกเขาเข้าไปสักน้อยนิดก็ไม่ได้

มือใหญ่รูปสวย กำฝ่าห่มราวกับจะขยี้ให้แหลกลาญ.....